

dajmo oči prijatelj sem
samo kaj
ko ne morem
na trg sredi mesta stopiti
se razgaliti reči
jaz sem
jaz

vseeno veste oči moje plave zelene
kdo stoji za vami

Andrej
Žigon

Prelivi

SOBOTA Odpahneš polkna izžganih oči,
iz pesti vodnjaka volčje srce škropi.

Boš izkričal bambus
v goltanec drgetajoč?
Goltanec z decembrom zalit.

Kuštraš, kuštraš mrtvega otroka na luninih dojkah.
Hej, javorova miza, pluskajoči bezeg iz gumbnice neba:
kruh se v krošnji prstov drobi,
pod kožo kopitlja mozaik stvari.

Zdaj sem kvačkan vzorec dežja na Majinem cekarju.
Ob sobotah odnese pol trgovine.

USPAVANKA Brusilnik kresne noči,
zvezdna pahljača,
petelinja roža v stroku besede . . .

lejla lejla la . . .

Kdo se sprehaja po tankem obodu telesa,
kdo si japanke sezuje, na drobno poplesuje . . .

lejla lejla la . . .

Usteca moje ljube na zadihani šipi?
Gozdni škrat s piščalko iz rumenega dežja?
Brivnik mehkožer?
Telefonska govorilnica
v hlebcu vzhajajočega trga?

lejla lejla la . . .

So otroci doma? Tu gasilci iz pekla.
Klatimo orehe z neba.

lejla lejla la . . .

Nikar ne sprašuj preveč zakaj in kako
in kdo je oče fižolovi prekli . . .

lejla lejla la . . .

In je umirala mati.
Za vasjo ob potoku sta se deklici slekli,
lase razpletli in peli v noč . . .

lejla lejla la . . .

Ne zaspi, zaspi,
že se jutranje jadro blešči
v skodeli mornarskega čaja . . .

lejla lejla la . . .

RAZLITI ROBOVI Vzhodno od vračanja
 STVARI kopita prisluškovanj:
 Kdo se ziblje na pestiču utripa?
 Kdo senči s plavico brezzobo ljubezen?
 Kdo proži orkestru nogo v takt,
 norí volovske oči čez gluho zvezdno rezilo?

Kruljav pianist
 udarja
 v brezna lasastih koral ...

Razliti so robovi stvari.
 In barve!

CESTA Plima perutnic.
 Ikona vžgana
 v tramovje večera.
 Zvon,
 ki škrobi tipko, zamira ...

POOBEDEK V košari jutra
 I maline oblakov.
 Okusiti slast orošene kose.

II Na kitovem curku
 barbar
 pod privzdignjeno krilo

nebeško brado puhajoč.

NEDELJSKO Plešasti ribnik.
 TIHOŽITJE Na šahovnici listnat preliv pomenov.
 Ustnice dahnjene
 v smošnato letnico molka ...

Čez rob ravnila
 regrat bradavic.

DEKLICA Razplete se
popkovina grčavih rok,
iz bronelih sipin požene
rdečeogrivo pleme.

Sij plavih izlizanih kavbojk
napet
čez ržišče . . .

ŽENA V SEDLU Modrijo hribi.
GORE Mrak si odpenja steznik.
Čez violino snega
upognjen dren.

Čopič vihari v sovjih očeh.
V glasilkah sveta bega košuta.

Vzame me gor
na koštrunove prsi,
vzame
akvamarin . . .

DIVJI MOŽ Štiriročno sonce na tipkah praproti,
mlečni mrak v dojki zraka,
pritajeno prasketanje sluha,
boso stopalo na strani sledi . . .

Pne se risov hrbet,
tetiva zabrni,

lepljiva parabola krvi:

spenjani vranec na nitki obvisi.

Divji mož grizlja črnico.
Obrežje telesa slino kotrlja.

V polsnu gredo stvari vsaksebi.

Čez indigo noči pršenje planetov.
Freska ožilja se zgrbi, izzveni.

SINGAPUR Sončni disk
v temenu,
kristali časa krušijo obraz...

Ožarjeni od drgetanja škrig
blaznijo galebi.
Slast mesa kaplja
v broneni molk daljav...

In ko me več ni,
žge jezik pesek novih podob.

Ej, škatlica vžigalic
v zapestju morskega toka.

V pljučih moje ljube Singapur.

Dimitrij
Rupel

Totem

Ko je v Ljubljano dopotoval Gunnar Kristoferson, je bilo vse mirno in navadno. Zimski dan je umazanijo, ki so jo bruhali dimniki moščanskih tovarn, pritisnil k tlom, jo zmešal z meglo in oblački sape, ki so jih spuščali Ljubljančani, ko so hiteli po pločnikih ali stali pred se-

mafori... in z izpuhi avtomobilov, ki so brzeli po ljubljanskih ulicah ali čakali v križiščih. Bila je torej gosta izparina, pravzaprav že kar razpršena umazanija, ki je Kristofersona za trenutek pripravila na misel, da gre za kak bojni strup. Potem je seveda opazil, da se ljudje vedejo povsem nepri-zadeto in da so takšnega ozračja vajeni že od prej. Napotil se je torej z avtobusne postaje, kamor ga je bil pripeljal Jatov avtobus, proti hotelu